

TRĂIASCĂ 1 MAI-

Ziua solidarității internaționale a celor ce muncesc!

Proletari din toate țările, uniți-vă!

România liberă

ORGANUL SFATURILOR POPULARE DIN REPUBLICA POPULARĂ ROMÂNĂ

Anul XIX nr. 5146

6 pagini
30 bani

Duminică
30 aprilie 1961

DECLARAȚIA COMUNĂ ROMÎNO-POLONĂ

cu privire la vizita delegației Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român și a guvernului Republicii Populare Române în Republica Populară Polonă

La invitația Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Unit Polonez și a guvernului Republicii Populare Polone, o delegație a Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român și a guvernului Republicii Populare Române, condusă de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, prim-secretar al Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român, președintele Consiliului de Stat al Republicii Populare Române, a făcut o vizită de prietenie în Republica Populară Polonă, între 24 și 28 aprilie 1961.

Cu acest prilej, delegația de partid și guvernamentală a Republicii Populare Române a vizitat Varșovia, Szczecin, Katowice, luând cunoștință de realizările însemnate pe care poporul polonez le-a obținut, sub conducerea Partidului Muncitoresc Unit Polonez, în construirea socialismului. Delegația a vizitat de asemenea fostul lagăr de exterminare de la Oswiecim.

Primirea călduroasă făcută pretutindeni delegației, întâlnirile cu oamenii muncii din Polonia, au prilejuit o puternică manifestare a prieteniei frățesti și de nezdruccinat dintre cele două popoare.

În timpul vizitei, între delegația de partid și guvernamentală a Republicii Populare Române și conducătorii Partidului Muncitoresc Unit Polonez și ai guvernului Republicii Populare Polone au avut loc convorbiri la care au participat:

Din partea română: Gheorghe Gheorghiu-Dej, prim-secretar al C.C. al P.M.R., președintele Consiliului de Stat, Ion Gheorghe Maurer, membru al Biroului Politic al C.C. al P.M.R., președintele Consiliului de Miniștri, Alexandru Bîrlădeanu, membru al C.C. al P.M.R., vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, Gheorghe Gaston Marin, membru al C.C. al P.M.R., președintele Comitetului de Stat al Planificării, Aurel Mănușan, adjunct al ministrului Afacerilor Externe, Dimitrie Praporgescu, ambasador extraordinar și plenipotențiar al Republicii Populare Române în Republica Populară Polonă, și, de asemenea, Ștefan Voicu, membru al C.C. al P.M.R., Andrei Păcuraru, membru supleant al C.C. al P.M.R.

Din partea polonă la convorbirile pe linie de partid, membri al Biroului Politic și secretari al C.C. al P.M.U.P., în frunte cu primul-secretar al C.C. al P.M.U.P., Władysław Gomułka, iar la cele pe linie de stat: Władysław Gomułka, prim-secretar al Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Unit Polonez, Aleksander Zawadzki, membru al Biroului Politic al C.C. al P.M.U.P., președintele Consiliului de Stat, Józef Cyrankiewicz, membru al Biroului Politic al C.C. al P.M.U.P., președintele Consiliului de Miniștri, Szefer Jędrzejowski, membru al Biroului Politic al C.C. al P.M.U.P., președintele Comisiei de Planificare de pe lângă Consiliul de Miniștri, Zenon Kliszko, membru al Biroului Politic

al C.C. al P.M.U.P., Jan Karol Wende, vicepreședinte al Comitetului Central al Partidului Democrat, Witold Trzampczyński, ministrul Comerțului Exterior, Józef Czesak, membru supleant al C.C. al P.M.U.P., șeful Secției relațiilor externe, Maria Wierna, ambasador, director general în Ministerul Afacerilor Externe.

În cursul convorbirilor, care s-au desfășurat într-o atmosferă cordială și prietenească, a avut loc un schimb de vederi privind experiența dobândită în construirea socialismului, perspectivele dezvoltării continue a colaborării politice, economice și culturale științifice, în interesul ambelor popoare și al lagărului socialist în ansamblu său.

Se constată cu satisfacție că de la semnarea Declarației comune din 1958, cu ocazia vizitei delegației de partid și guvernamentale a R.P. Polone în R.P. Română, s-au obținut succese însemnate în colaborarea economică dintre cele două țări, s-au intensificat schimbul de experiență între diverse ministere și instituții de cercetări, precum și contactele între oamenii de știință, specialiști, ingineri și tehnicieni.

Voluntul total al schimbului de mărfuri pe anul 1961—1965, prevăzut prin acordul comercial și prin protocolul comisiei guvernamentale de colaborare economică, va fi de două ori mai mare decât cel realizat în perioada cincinalului precedent.

Acastă creștere se bazează în principal pe lărgirea nomenclaturii și modificarea structurii listei mărfurilor ce urmează a fi schimbate, ca urmare a dezvoltării economiei naționale a celor două țări, a cooperării și specializării în producție în cadrul C.A.E.R. Din volumul total al livrărilor reciproce, circa 50% va fi format din produse ale industriei constructoare de mașini. Printre cele mai importante produse ale industriei constructoare de mașini care vor fi furnizate de R.P. Română sînt: instalații de foraj la o adîncime de 3.200—6.000 m, locomotive Diesel electrice, mașini-unelte și altele. R.P. Polonă va furniza motoare pentru vase de mare capacitate, echipament naval, mașini-unelte, mașini de construcții și altele.

Livrările reciproce de mărfuri pe anul 1961 vor crește

(Continuare în pag. 5-a)

DELEGAȚIA DE PARTID ȘI GUVERNAMENTALĂ A R.P.R. CARE A FĂCUT O VIZITĂ ÎN R. P. POLONĂ A INTRAT ÎN ȚARĂ

Simbătă seara trenul oficial cu care călătorește delegația de partid și guvernamentală a Republicii Populare Române, care a făcut o vizită în Republica Populară Polonă, a intrat în țară.

În gările Curtici și Arad, numeroși oameni ai muncii în frunte cu conducătorii ai organelor locale de partid și de stat au făcut delegației o caldă și entuziastă primire.

Tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej a transmis celor prezenți salutul frățesc al poporului polonez care a găzduit delegația țării noastre în aceste zile.

Raportează partidului

Craiova

Constructorii de mașini și unelte agricole de la Uzinele „7 Noiembrie” din Craiova au început producția de serie a două noi tipuri de remorci cisterne de 1.800 și, respectiv, 3.600 litri.

Noile tipuri de remorci, destinate transportului de carburanți în unitățile socialiste din agricultură, pot circula și pe terenuri accidentate. Datorită îmbunătățirilor de construcție ce le-au fost aduse, ele pot fi depășite cu o viteză aproape dublă față de vechile tipuri de remorci.

Timișoara

Desfășurînd larg întrecerea socialistă în cinstea celei de a 40-a aniversări a partidului, siderurgii din Regiunea Banat întîmpină ziua de 1 Mai cu succese deosebite. Pînă la 29 aprilie colectivele de muncitori de la „Oțelul roșu” și Combinatul Siderurgic din Reșița, au elaborat peste prevederi 3100 tone oțel și 13.700 tone laminate bandaje și discuri. Un aport însemnat l-au adus la aceste realizări colectivele de oțelari de la uzinele „Oțelul roșu”

Brașov

Din datele centralizate reiese că în trimestrul I al acestui an în întreaga industrie a regiunii s-au obținut economii peste plan la prețul de cost în valoare de 18.045.000 lei. La realizarea acestei sume au contribuit în mod deosebit colectivele de muncă de la uzinele de tractoare „Ernst Thälmann” din Brașov, Combinatul Chimic din orașul Victoria, uzina „Independența”-Sibiu, fabrica „Vitrometan”-Medias și altele.

Desen de I. COVA

Zi de sărbătoare și de luptă

A intrat în tradiție ca ziua de 1 Mai să fie o sărbătoare a solidarității de luptă a oamenilor muncii de pretutindeni, un prilej de trecere în revistă a forței și realizărilor lor.

De fiecare dată, și în ultimul timp în mod deosebit, acest bilanț pe

scară mondială dovedește fără ținută de tăgadă, că solidaritatea internațională a celor ce muncesc cunoaște o creștere continuă, că ea este una din particularitățile de seamă ale epocii noastre.

Unitatea de luptă a clasei muncitoare de pretutindeni împotriva exploatarea capitaliste, împotriva politicii agresive războinice a cuceritorilor imperialiste, are la bază ideea nobilă, mobilizatoare, profund umanitară a internaționalismului proletar. Ea se făurește și se consolidează în lupta popoarelor pentru pace, democrație și progres social.

Realitatea zilelor noastre ne oferă imaginea creșterii fără precedent a rolului și influenței popoarelor în rezolvarea problemelor celor mai acute ce se pun în fața omenirii. Cresc și se întăresc din ce în ce mai mult forțele capabile să pună zăgaz războiului urzit de imperialism. „A sosit ceasul — arată Declarația Confederației reprezentanților partidelor comuniste și muncitorești ce s-a ținut la Moscova în noiembrie 1960 — de a opune forțelor războiului puterica voință și acțiunile unite ale tuturor detașamentelor și organizațiilor proletariatului internațional, de a uni toate forțele sale în numele preîntîmpinării războiului și menținerii păcii!”

În adevăr, vremurile pe care le trăim sînt fără precedent. Marea Revoluție Socialistă din Octombrie a trezit la viață noua popoare aflate sub dominația capitalistă. S-a trezit Orientul. Africa și America Latină luptă pentru aruncarea „cătușelor de aur” ale colonialiștilor. Revoluțiile de eliberare națională au triumfat pe întinderi vaste ale planetei noastre. Pe harta lumii au apărut state noi, suverane iar în istoria omenirii a început o perioadă nouă.

Astăzi a devenit mai limpede ca oricînd că falimentul total al colonialismului este inevitabil și că sistemul mondial socialist este scutul de nădejde al dezvoltării naționale independente a popoarelor eliberate. Faptele au demonstrat cu prisosință de asemenea că mișcarea muncitorească internațională acordă un puternic sprijin mișcării de eliberare

națională. Conținutul principal, direcția principală și particularitățile principale ale dezvoltării istorice a societății în epoca noastră sînt determinate de existența și permanența întărire a sistemului mondial socialist, de forțele care luptă pentru bunăstarea și fericirea popoarelor, pentru eliminarea războaielor din viața societății contemporane. Tocmai de aceea, dezvoltarea progresivă a societății nu poate fi oprită de forțele întinate ale reacțiunii mondiale, ce-și găsesc rezim în imperialismul american, dușmanul popoarelor din lumea întreagă. Tocmai de aceea victoria deplină a socialismului este inevitabilă.

Criza generală a capitalismului întînd într-o fază nouă face ca această orînduire să se scîrbească și mai jalnă din toate necheburile, măcinată de contradicții, ca urmare a dezvoltării capitalismului monopolist de stat și a creșterii militarismului, a contradicțiilor dintre monopoluri și interesele întregii națiuni. Ea s-a ivit nu în legătură cu războiul mondial, ci în condițiile întrecerii între cele două sisteme social-economice, a luptei cu succes a popoarelor pentru înăfruirea și consolidarea coexistenței pașnice. Metodele de guvernare autocratice și fasciste nu o pot salva de la naufragiu oricît ar căuta magnafii să dea mai repede din visle.

Forțele reacțiunii imperialiste nu mai sînt în stare să rezolve după bunul lor plac problemele politice și sociale. Orice încercare a lor de a întoarce roata istoriei se lovește de o ripostă puternică, așa cum s-a dovedit și în recenta agresiune mirșavă asupra Cubei.

Popoarele nu pot permite ca omnia care a trecut prin urgia a două războaie mondiale, să fie tiriat într-un nou război, mult mai înfrîntor decît cele de pînă acum. Dreptul lor la viață, dreptul la libertate nu le poate fi răpit, iar cine nu ține seama de acestea va avea de suferit înfrîngerii după înfrîngerii. Singura cale pentru evitarea unui nou cataclism mondial este coexistența

(Continuare în pag. 5-a)

Aspect de la semnarea Declarației comune

TELEGRAMĂ

Tovarășului WLADYSLAW GOMULKA

prim-secretar al C. C. al P. M. U. P.

Tovarășului JOZEF CYRANKIEWICZ,

președintele Consiliului de Miniștri al R. P. Polone,

Tovarășului ALEKSANDER ZAWADZKI,

președintele Consiliului de Stat al R. P. Polone

Dragi tovarăși,

VARȘOVIA

Părăsind teritoriul țării tv. vă mulțumim încă o dată pentru primirea caldă și prietenească de care ne-am bucurat pretutindeni cu prilejul vizitei noastre în frumusea dv. patrie.

Vă dorim din toată inima multă sănătate și noi succese în activitatea dv. neobosită pusă în slujba construirii socialismului în Polonia frățescă, spre binele și fericirea poporului polonez prieten.

GHEORGHE GHEORGHIU-DEJ
prim-secretar al C.C. al P.M.R.,
președintele Consiliului de Stat
al R. P. Române

ION GHEORGHE MAURER
președintele Consiliului de Miniștri
al R.P. Române

• Știți ce sînt „regiunile de mizerie” din apropiere de Washington ? • Ajutor pentru copiii șomerilor ? Da, cu condiția ca tatăl să-și părăsească familia • Prin casele „construite pentru muncitori” în anul... 1840 • Alfredo Militello, soția sa Dora și alții ca ei • Coloana minerilor înfometate din Chile • Tragedia celui care doarme pe stradă • Străzile care duceau la primăria Parisului s-au umplut de oameni...

Chile : MARȘUL FOAMEI

Trecuseră 67 de zile de cînd cei 200.000 de muncitori de la minele de calpetru din regiunea Talca, situată în nordul statului Chile, se aflau în grevă. Revendicările lor pentru mărirea salariilor de mizerie și îmbunătățirea condițiilor de muncă nu fuseseră satisfăcute. Muncitorii au respins oferta „de mediere” ale guvernului și ca semn de protest împotriva tergiversării conflictului cu patronii, au organizat, cu sprijinul Federației naționale a minerilor din Chile, un „marș al foamei” spre Antofagasta, port situat la 300 km. depărtare de așezările miniere. Impresionantă demonstrație pentru muncă și plină de mineri din Chile a dat un și mai mare impuls luptei revendicative a muncitorilor din această țară, dintre care 400.000 se aflau în grevă în acele zile de aprilie cînd coloana minerilor înfomețați înainta dintr-o dată spre Antofagasta.

Canada : „Vrem de lucru”

O zi de aprilie. Pe străzile orașului Ottawa, capitala Canadei, trece o coloană de demonstrații. Sutele de oameni se îndreaptă spre Parlament scandînd „Vrem de lucru !”. Pe pancartele ce le poartă, pot fi citite lozincile : „Scopul nostru e muncă pentru toți”, „Vrem fapte nu vorbe !”, „Demonstrații sînt șomerilor — delegați ai șomerilor — din toate regiunile Canadei, chiar și din cele mai îndepărtate colțuri ale întinsei

țări, veniți în capitală spre a cere măsuri urgente pentru cucerirea situației lor deșperate. Demonstrații au prezentat guvernului o declarație a Comitetului național pentru problemele șomajului, în care se spune printre altele : „Copiii noștri nu primesc hrană de care au nevoie și nu au cu ce se îmbrăca pentru a merge la școală. Părinții lor sînt adesea înfomețați. Un număr tot mai mare de oameni își pierd locuințele din

cauza neplății datoriei, li se închide gazul și electricitatea...” Numărul șomerilor din Canada trece azi de 700.000, reprezentînd 11 la sută din întreaga forță de muncă. După cum a declarat liderul partidului liberal acesta este „cel mai ridicat procentaj al șomajului înregistrat în Canada în ultimii 20 de ani, mai ridicat decît în orice altă țară industrială din lumea occidentală”.

Acasă la un institutor italian

Correspondență telefonică din Roma

Nu a fost ușor să obțin o întâlnire cu domnul Alfredo Militello, profesor la școala elementară „20 Septembrie” din strada Nuova. Am fost de două ori la locuința lui din strada Tuscolana.

Am fost primit de soția domnului Militello, doamna Dora.

Ea mi-a spus să revin duminică dimineață ca să am siguranța că-l voi găsi acasă pe soțul ei și, bineînțeles, am acceptat. Duminică, într-adevăr, domnul Militello era acasă și a vrut să mă recompenseze pentru cele trei vizite pe care le-am făcut în ziua, pînă să reușesc să-l găsesc, dedicîndu-mi aproape trei ore din timpul său.

Domnul Alfredo are 36 de ani și anul acesta împlinește 13 ani de cînd e în învățămînt. El are o mare experiență, a trecut prin mai multe școli de provincie, apoi a predat în orașul Roma în cartierul popular din Roma, San Lorenzo. El a vrut încă ca fiul său să înceapă. Dar n-a fost ușor, căci toate porțile erau închise pentru fiul unui muncitor. Profesiile libere însemnau 4-5 ani de universitate, ca să ajungi inginer, medic era imposibil pentru fiul unui muncitor. Singura cale era ca greșit a putut păși, a fost aceea de institutor.

În timpul îngroșărilor bombardamentelor anglo-americane asupra Romei, din 1943, cartierul San Lorenzo, unde locuia împreună cu familia sa, a fost greu înecat și pînă în ziua în care a fost ucis de bombe. Alfredo mai avea încă de făcut doi ani de studii, dar, datorită sprijinului surorii sale măritate, cu care locuia, cu toată ocupația germană și cu toate ororile acestea, el a reușit să obțină diploma.

S-a îndrăgostit de o tînă fată din cartierul său, Dora, care era cîntăreață într-un mare magazin, al cărui vis era să se mărită cît mai repede, pentru a avea o familie. În general, ca să fii angajat ca institutor, trebuia să treci un concurs. El s-a prezentat la 2 concursuri, unde a reușit, dar fără... loc și numai după al treilea concurs a putut să obțină un post.

Domnul Alfredo și-a întrerupt novecinsă, ca să mă informeze că în Italia sînt circa 80.000 de institutori fără post și că la un concurs pentru 3.000 de posturi se prezintă aproximativ 40.000 de concurenți. Cu cîteva zile în urmă, a fost un concurs pentru postul de director de școală, (este treapta cea mai de sus din cariera unui institutor și la acest concurs pot participa numai cei care au urmat cel puțin 3 ani cursurile Facultății de magisteriu), la care s-au prezentat 9.000 de profesori pentru 300 de locuri. L-am întrebat dacă s-a prezentat și el la acest concurs. El a suris trist, și mi-a spus :

— Cum era să mă pregătesc ? Unde să găsesc timpul necesar pentru aceasta ? Vedeți do, după 13 ani de muncă în învățămînt, eu câștig 60.000 lire pe lună. Și trebuie să mă măritîm cu o fată care nu este suficient pentru trai. V-o spun cînd și fără să mă jenz. Eu m-am căsătorit cu soția mea pentru că o iubeam. Colegii mei îmi spuneau că sînt nebun, știindu-mă să mă însor sau cu o institutoare ca și mine, sau cu o fată care să-mi aducă o cîrmă, căci numai în aceste condiții voi putea face față. Eu însă o iubeam pe Dora. Dora lucra ca cîntăreață, însă nu am avut în curînd un copil și ea a trebuit să-și părăsească postul.

Atunci eu am început să dau lecții particulare. Eu mă duceam la școala dimineața și după amiază dădam lecții particulare. Dar prețurile creșteau mereu și noi cu greu mai puteam face față tratului de fiecare zi. În aceste condiții s-a născut și cel de al doilea copil. Dora, cîntînd să se descurse, a început să coasă pentru vecinii noștri, ca să mai câștige ceva.

Pentru acest mic apartament, noi plătim o chirie de 30.000 lire pe lună. Și cîte nu se mai adaugă la aceasta ! Plata electricității (noi lucram mult noaptea) gazul, diferite cheltuieli neevitate, care și acestea însumau cam 10.000 de lire pe lună. Apoi trebuia să mîncăm, trebuia să ne îmbrăcăm.

Dora, care se ocupa alături de soțul ei, îi surde și adăga repede :

— El este cel care se sacrifică. El nu v-a spus că anul acesta, în afară de lecțiile particulare, a găsit și o școală particulară în cartier, unde dă lecții după amiază. Anul acesta, noi am fost nevoiți să cheltuiem aproximativ 20.000 de lire pentru căpîlul lui Luciano și aproape 10.000 de lire pentru cele ale Sarinei.

Alfredo își întrerupe soția :

— Da, n-am spus acest lucru, pentru că este una dintre cele mai grave probleme, care mă frîmîntă neîncetat. De cînd dau lecții și la școala particulară, eu să reușesc să fac totul, să pregătesc lecțiile pentru cele două școli, lecțiile particulare (în acest moment nu am decît 3 lecții particulare) să corectez temele, constat că sînt peste măsura de obosit și randamentul meu este slab. Eu nu mai chintuiesc să-mi pregătesc lecțiile așa cum ar dori.

— Așoiți timp să citiți ? Ce citiți ?

— O, nu — îmi răspunde el. Nu am timp nici să particip la conferințe și la întâlnirile organizate de centrele didactice ale Ministerului instrucțiunii publice. Nu am timp să citesc nici revistele de specialitate, care mi-ar fi atât de utile. Mărturisesc că atunci cînd mă duc la cîrmă, abia reușesc să răsfășez cîteva reviste ilustrate. Și nu mă opresc asupra articolelor serioase, ci citesc critici asupra filmelor și romanelor pe care nu le pot citi, fiind pentru că nu am timp. Împreună cu ea pot să cheltuiască bani ca să cumpăr cărți care costă atât de scump.

Înaintea de plecare, observ că parca ar crea să-și ceară lătar. Alfredo Militello ar fi preferat desigur, să fie un institutor liber, să se dedice în întregime elevilor săi.

DINA FORTI

Aprilie, 1961

Franta : „Nu vrem pomană, ci salarii decente !”

Franta a cunoscut cea mai puternică mișcare revendicativă a funcționarilor de stat și a lucrătorilor de la serviciile publice de la marea grevă din 1953 — scriau ziarele franceze după încheierea recentei greve de 24 de ore a salariaților publici din Franta, la care au participat peste un milion de oameni.

La un moment dat, străzile care duceau spre primăria Parisului s-au umplut de oameni. Circa 30.000 de manifestanți se îndreptau spre primărie, în ciuda forțelor de poliție aduse spre a le tăia calea pînă la oalea purtînd pancarte cu asemenea lozinci : „Nu vrem pomană, ci salarii decente !”, „Pensionarii vor să trăiască”.

Un aspect de la marea demonstrație din Paris a funcționarilor publici

nereu local de fier, dar acum acestea trebuie să fie transportate pe calea ferată de la o mare distanță. Pentru ca uzinele din Johnston să poată face față concurenței, compania „Bethlehem Steel” a făcut noi investiții. Deși producția este maximă, pot lucra aici tot aceiași număr de oameni — aproximativ 14.000 — ca și acum zece ani. Iarna trecută această oțelărie lucra cu mult sub capacitatea de producție, iar numărul muncitorilor scăzuse la aproximativ 8.600. Cozile lungi din străzile Main și Walnut a celor care semna pentru ajutoare de somaj constituia o situație cu care oamenii se rememnaseră. Alte amănunte în legătură cu Johnston — cea puțnerică de aici din timpul iernii, funcționarea deficientă a căilor ferate, distanța mare de la o arteră principală de circulație — sînt tot atâtea elemente care apăsă greu asupra conștiinței primarului George Waller, un profesor viol de socio-

logie, care a fost ales în anul trecut, candidînd din partea partidului democrat, dar care își menține funcția de profesor la universitatea din Pittsburgh ca o măsură proprie de asigurare împotriva șomajului.

La 60 de mile la est de Johnston se află Altoona, oraș care la prima privire pare să fie cu mult mai greu lovit decît Johnston, datorită situației grele a atelierelor și centrului de triaj ale companiei feroviare „Pennsylvania Railroad”, ale cărei linii ferate trec prin oraș ca un uriaș tub digestiv. În iarna trecută faimosul depou, „cel mai mare din lume”, se profila în mijlocul centrului principal de triaj din Altoona ca o construcție de bilci părăsită, arătînd chiar mai caraghios, cu acoperișul lăsat și cu o perete înclinat. Aici totul era în nemiscare afară de puțîlul echipamentului de la vreo mică uzină electrică. Sute de vagoane de marfă se înșirau de-a lungul liniilor părăsite, îngrămădite unele în altele în zăpadă. Străzile înclinate din cartierul Juniata de la marginea de răsărit a orașului erau foarte puține și chemau la săniuș, dar foarte puțînii copii se puteau vedea.

Adevărul este că scăderea volumului traficului feroviar și o tot mai intensă introducere a locomotivelor Diesel, au avut o influență negativă asupra situației de la Altoona, unde numărul muncitorilor de la atelierelor de locomotive și vagoane a scăzut de la aproximativ 11.000 la mai puțin de 5.000 în prezent. Ca o consecință, șomajul în întregul județ Blair se ridică la aproximativ 12 la sută din totalul brațelor de muncă și 13.800 persoane trăiesc din ajutoare alimentare.

În cea ce privește regiunea New England din nord-estul Statelor Unite, potrivit datelor Ministerului Muncii, mai există aici aproximativ 11 „regiuni de mizerie”, printre care : Lewiston în statul Maine, Bristol și Norwich în statul Connecticut, Providence și Pawtucket în statul Rhode Island și Lowell, Lawrence și Fall River în statul Massachusetts. Într-adevăr, în iarna aceasta șomajul la Fall River înregistra aproape 12 la sută din numărul brațelor de muncă din oraș.

Trbuie recunoscut că Statele Unite se află în fața unei probleme serioase și în ceea ce privește plățile în numărul ajutoarelor acordate celor lipsiți — ultima supapă de siguranță pentru cei care au epuizat asigurările de somaj. Ajutoarele pentru copiii șomerilor sînt acordate numai dacă întreținătorul familiei nu trăiește împreună cu aceștia.

Ca rezultat, în numeroase cazuri un soț trebuie să-și părăsească soția pentru ca aceasta să poată avea dreptul de a primi ajutoare pentru copii.

Iaponia :

În plața din fața gării Kawasaki, Tokio, un șomer fără locuință doarme în stradă

A 8-a „ofensivă de primăvară”

Peste 4 milioane de muncitori japonezi, la o parte în acest an la „ofensivă de primăvară” — puternică acțiune în apărarea intereselor și drepturilor vitale ale muncitorilor japonezi, intrată în tradiția de luptă a clasei muncitoare japoneze.

Acesta este cea de-a opta „ofensivă de primăvară” — care se desfășoară, la fel ca și cele din anii precedenți, în mai multe „valuri”. Primele trei „valuri” din acest an au avut loc la 4 martie, 31 martie și 25 aprilie, sub forma unor manifestații pe cît de diverse pe atît de combinate. Sute de mii de muncitori din industria prelucrătoare de metale, industria construcției de mașini, industria chimică, muncitorii de la căile ferate, trans-

porturi auto și alte ramuri ale economiei au participat în aceste zile la diferite forme ale luptei greviste. 800.000 de lucrători din întreprinderile și instituțiile de stat cărora li s-a interzis, sub sancțiunea legii, să declare grevă, și circa 600.000 de membri ai corpului didactic din întreaga Japonia — ca și alte categorii de muncitori — au marșat în marș militanți și demonstrații ca să se desfășoare în toate regiunile țării. Cel mai mare din aceste militanți a avut loc în parcul Hibiya din Tokio, cu participarea a 100.000 de oameni din toate colțurile țării. Ei au încheiat „marșul împotriva mizeriei și șomajului” care a străbătut mii de kilometri.

Să înmulțim de cîteva ori greutățile lui Wootton și atunci vom putea avea măsura mizeriei din statul vecin, Virginia de vest, unde au fost greu lovite orașe ca Beckley, Logan, Morgantown și Bluefield. Acum zece ani în regiunile bogate în bitumen din Virginia de vest lucrau peste 78.000 de mineri ; acum lucrează mai puțin decît 50.000 și o mare parte din aceștia, cu săptămîna de lucru redusă. Dar și în statul Virginia de vest se încearcă remedierea situației. La Beckley un fost minier a organizat 200 de oameni într-o mină pentru a cultiva ciuperci !

Alte regiuni din statul Virginia de vest au beneficiat desigur de importante investiții ale companiilor „Union Carbide”, „Dupon”, „Monsanto” și „American Viscose”. Totuși industria chimică în cadrul căreia se studiază de multă vreme transformarea cărbunului în produse ca mercur colorante, detergenți și noi fibre sintetice, lucrează (în mod caracteristic) cu o investiție importantă de capital dar întrebînd un număr relativ scăzut de brațe de muncă. În ultimă analiză nu pare probabil că înfrînarea de noi unități industriale aici ar putea să compenseze pierderile datorite scăderii numărului brațelor de muncă folosite în sectorul minier. Pentru minierul mai în vîrstă care și-a pierdut lucrul, toate acestea înseamnă suferință și necesitatea de a primi mereu ajutoare. Pentru generația mai tînără aceasta poate însemna, a căuta de lucru în altă parte. În ultimii zece ani, populația regiunii de răsărit a statului Kentucky a scăzut cu aproximativ 125.000 de oameni iar cea a statului Virginia de vest cu 145.000 — cea mai grea pierdere de populație suferită de vreun stat în întreaga țară.

O chestiune de așezare ?

Dar pot cei care pleacă, să găsească de lucru în alte regiuni ? Aceasta problema trece în centrul atenției pe măsură ce ne îndreptăm spre nord prin țîntul munților Appalachian, unde apar veduri noi pe măsură ce altele vechi dispar.

„Regiunile de mizerie” cele mai persistente se grupează în jurul orașelor Johnston și Altoona.

Difficultățile principale a regiunii din jurul orașului Johnston se datorează așezării sale. Aceasta regiune s-a dezvoltat ca o producătoare de oțel, fiind aprovizionată din plin cu cărbune și chiar cu mi-

vizavi de orașul Hazard, dincolo de rîul Kentucky, este doar o deschițătură (întrarea în mină). Mai jos de această mină continuă să existe colonia minieră Blue Grass — vreo treizeci de case în diferite stadii de dărăpănare, situate de-a lungul unor străzi pline de noroi. Mai trăiesc aici încă cîteva familii de mineri, unele avînd pensii, iar altele trăind de pe urma vreunei noi ocupații. Alte familii au fost și mai puțin norocoase.

În apropierea orașului Hazard. O casă mică dărăpănată în imediata apropiere a peretelui de stîncă a muntelui, sprîmîntă într-o parte de birne lungi. Prin fața ei curge un pîrîu de munte. Scîndurile de la poarta din fața sînt putrezite, iar gemurile de la o fereastră, sparte și petecite cu hîrtie. O femeie deosebit de simpatică deschide ușa și conduce pe vizitator într-o cameră murdară, încălzită de o sobă cu cărbune deschisă. Lîngă un perete se află un pat cu un asternut mototolît, pe care stau culcați doi copii. Alți patru copii sînt la școală ; un fiu și o fiică mai în vîrstă s-au mutat în altă parte. Tatăl, minier șomer, caută de lucru „undeva în Ohio” și nu poate contribui suficient la susținerea familiei. Atunci din ce trăiește această femeie și copiii ? „Primesc surplus de alimente atunci cînd se distribuie — făină de grîu, făină de porumb și alte asemenea. Eu nu mîncîm multă carne și cîteodată mai cumpăr puțin pentru copii”.

Chiar ciupercile sînt de folos

O astfel de sărăcie reprezintă într-adevăr extrema ; dar orice efort de apreciere am folosi, trebuie să admitem că orașul Hazard și țîntul Perry (populația 35.000 de oameni) o duc foarte greu. În cursul iernii trecute, numărul șomerilor în acest ținut se ridică la 4.500 sau aproximativ 50 la sută din totalul brațelor de muncă. Dintre șomerii, aproximativ jumătate primeau asigurări de somaj dar la circa 1.500 sau poate chiar mai mulți, le-a expirat dreptul de ajutor de somaj și aproximativ 12.000 de oameni primeau ajutor din alimentele distribuite de guvernul federal. Hobart Wootton, primarul orașului Hazard în ultimii cîțiva ani, are puține speranțe că ar putea atrage noi investiții la Hazard înainte de a putea să îmbunătățească condițiile existente aici.

Tot ce mai rămîne din faimoasa mină „Blue Grass”, ce se află

ACOLO UNDE MUNCA ESTE SUBJUGATĂ

Pete pe plămînul Angliei

„Potrivit unei statistici recente a Ministerului locuințelor în Marea Britanie trăiesc încă 2.500.000 de oameni în cartiere insalubre, oficial recunoscute ca atare. Acestea sînt cele 750.000 de case și apartamente calificate ca „nelocuite pentru oameni” și care totuși continuă să fie ocupate de unul din 20 de locuitori ai țării. De fapt, acest total oficial este mult micșorat față de ce este în realitate.

Majoritatea acestor cartiere insalubre sînt încă cele „tradiționale” : cartiere construite în grabă, alcătuite din case care înghesuie unele în altele pentru a adăposti numărul mare de muncitori care au venit la oraș în timpul revoluției industriale din perioada 1840—1850. Există de asemenea cartiere insalubre noi, alcătuite din case construite mai tîrziu și din case mai mari în cartiere care s-au „degradat” și sînt suprapopulate. Dar grosul îl constituie cartierele care au fost recunoscute insalubre între 1930—40, care există încă și la care s-au mai adăugat și altele în ultimii 30 de ani.

Privind de pe acoperișul clădirii Everton Brow peste orașul Liverpool putem vedea străzile India Street, China Street, Conway Street, și multe altele clădite acum mai bine de 100 de ani. Tabloul s-a schimbat prea puțin de atunci. Cel mult cărămida roșie s-a înnegrit și unele din șirurile de case au acum goluri. Aceste goluri, unde plămîntul este bătătorit, datează din perioada bombardamentelor din cel de-al doilea război mondial ; acolo unde golurile sînt de dată recentă, arătînd jumătăți de cărămidă la suprafață, au existat case care au fost re-

cent dărîmate pentru că oricum erau aproape de prăbușire.

Străzile înclinate și strîmte sînt presărate cu fragmente de cărămidă și de sticlă spartă. Ploua a întins o adevărată pastă de coji, cenușă și hîrtie peste ele. La casa din colțul unei străzi tencuială dintre cărămizi s-a fărîmîtat așa de mult încît am putut cu ușurință introduce degetul între cărămizi.

Camera de la parter are una dintre ferestre petecită cu hîrtie de împachetat. Nu există chiuvetă de bucătărie. Nu există electricitate. „Am încercat

Redactorul săptămînalului conservator englez „Sunday Times”, domnul Gavin Lyall a început săptămîna trecută o anchetă cu privire la situația cartierelor insalubre din Anglia, unde locuiesc oameni muncii. Reproducem fragmente din constatările sale.

să conving autoritățile să instaleze robinetii înăuntru, spune o locatară, dar mi-au spus că nu este nevoie, deoarece casa va fi dărîmată în curînd”. A zîmbit apoi palid. „Nu mă gîndesc aftea pentru noi, dar este vorba de copii. Ea — zise arătînd cu capul spre una dintre fete care citea în liniste o carte — a fost în tratament la spital timp de trei ani. Medicii spun că are o pată pe un plămîin. Desigur că am fost bucuroși să obținem această casă în 1940, dar acum ea nu mai este casa de atunci”. Apoi arătă înspre crăpăturile din pereți precum și spre locul

unde dușumeaua s-a lăsat căsîndu-se de altfel și aici o crăpătură în perete de cîțiva toli.

Nu există o statistică general-valabilă a cartierelor insalubre din Marea Britanie. Demolarea acestor cartiere care începuse prin 1935 a fost abandonată între 1939 și 1955. Bombardamentele au distrus unele case din aceste cartiere și pe altele parte au zădărnicit contribuția sa la neglijența de 15 ani din partea autorităților. Orașul Glasgow pierde aproximativ 2000 de locuințe pe an în sensul că acestea pur și simplu încep să se prăbușească și trebuie să fie demolate ; orașul Manchester pierde tot în acest fel aproximativ 500 de locuințe anual.

Potrivit celor arătate de dl. Wyndham Thomas, director al „Asociației pentru urbanistică și construcțiile rurale” în întreaga țară mai există încă un milion de locuințe insalubre care trebuie demolate. În același timp alte locuințe degenerază fără încetare transformîndu-se în locuințe insalubre.

Din cele 850.000 de case din Anglia și Tara Galilor considerate ca nelocuite în 1955, mai rămîn încă în această situație 600.000 de case. În Scoția mai există încă peste 100.000 de case nelocuite.

Este foarte greu de a înțelege momentul în care nu vor mai exista cartiere insalubre. Potrivit actualului ritm de lichidare a lor care nu arată semne de creștere substanțială, există copii ce nu s-au născut încă și care la rîndul lor vor crește proprii lor copii în unele din casele din orașele din nordul țării care încă de pe acum sînt considerate ca nelocuite.

John Davenport descoperă America

Ultimul număr al revistei marelui business american „Fortune” publică sub semnătura reporterului său John Davenport un amplu reportaj asupra călătoriilor făcute de el în regiunile bîntuite de somaj și mizerie din S.U.A. Reproducem mai jos largi extrase din acest reportaj :

„Spre a cunoaște trăsăturile caracteristice ale sărăciei în această țară bogată, americanul nu are nevoie să treacă peste hotarul vreunei regiuni : e destul dacă ieșe din casa și face o plimbare prin cartierele cu cocioabe ale marilor noastre orașe sau pe străzile cu case dărăpănate care de multă vreme se află în mare număr pe prea departe, de pildă, de Capitală din Washington. Dar deși sărăcia este larg răspîndită, ea se conturează totuși cel mai puternic tocmai acolo unde oamenii, fără vina lor, și-au pierdut mijloacele de existență — în așa-numitele „regiuni de mizerie” (definite din punct de vedere tehnic de către Ministerul Muncii ca regiuni unde șomajul este larg răspîndit și continuu). Totodată aceste regiuni sînt uneori la mari distanțe unele de altele (de pildă, în regiunea din jurul orașului Butte, din statul Montana și din jurul orașului Atlantic City), alteori sînt mai strîns adunate într-un singur ținut mai mare, ca de pildă acea la munții Appalachian din nord-estul Statelor Unite.

Drumul spre orașul Hazard

Munții Appalachian nu sînt atît de accidentați ca Munții Stîncoși sau ca Munții Anzi, dar regiunea Appalachianilor este totuși aridă. Să intrăm în această regiune, venînd, de pildă dinspre Lexington, statul Kentucky. Peisajul are încă de la început un aspect dezolant. Este regiunea Blue Grass cu ferme întinse, cu garduri frumoase, albe în dosul cărora pasc vite. Mai departe însă, drumul începe să urce spre extremitatea de vest a lanțului munților Appalachian și treptat fermele încep să se rărescă. Aici, dacă cineva deține un teren prețios pentru cultivarea tutunului, poate să se

Un grup de șomeri dintr-un oraș al Californiei — S.U.A. — așteaptă în stradă după „ajutor”

MAI

PARTIDUL NE-A CONDUS spre marile noastre cuceri

Umăr lângă umăr

Pe steagul roșu de luptă, larg desfășurat, proletariatul și-a înscris și la noi în țară, ani și ani la șir, ca o legitimă cerință, dreptul de a-și spune cuvântul, de pe poziția sa și-n interesul maselor muncitoare, în treburile de obște, în treburile statului. Aceste libertăți și drepturi democratice, în țara noastră, clasa muncitoare, condusă de partid, le-a cucerit. Odată cucerite, libertățile democratice, prin eforturile crea-torale ale maselor, sint mereu adăugate și extinse pentru omenii muncii, în folosul acestora.

Democrația socialistă, cea mai democratică formă de guvernare din întreaga istorie, de dină acum a poporului român, o aflăm, în zilele noastre, oglindită, pas cu pas, în participarea largă, plină de inițiativă și energie a celor ce muncesc, la viața politică și obștească, la conducerea treburilor de stat.

Să privim cu atenție în jurul nostru, pe strada, în cartierul, în orașul unde locuim, în satul unde trăim. Să urmărim cu atenție ce se întâmplă și cum se desfășoară, în folosul cui. Pomi care fragezi de curind să-ți dai drumul cel nou împietruit, scutit de mocirle, grădinița de copii cu mușcate în ferestre, școala vârstă proaspăt, coasă de hirtie, parcul vast și florile rînduite în straturi, magazinele mereu mai pline cu vinzătorii mereu mai civilizați... Sint toate frumuri de imagini, care împlinesc chipul vieții noastre de toate zilele. Trece mereu prin-tre ele. Ne mulțumim să le ve-dăm cum sint și adesea constata-m că așa cum sint, e bine. În multe, nu odată, ne aflăm fâșiați.

Să ne gândim... Iată școala unde învață copiii... Am fost și noi aici și nu odată în comitetul de părinți, am discutat; am stat o seară întreaga... Probleme multe, gos-podărești; probleme de creștere a copiilor. Am sfătuit, am hotărât... Dar în comitetul de părinți

nu tot noi ne-am adunat? N-am discutat cu deputatul? Și despre cîșmea și despre brutăria și despre maidanul de coala, din colț, cel de-și bun să-l aș-ternem cu gazon?... D-apoi în treburile comerțu-lui? Comisiile de control obște nu le alcătuim tot noi?... Într-o comisie lucrează vecina mea, în alta un prieten, un cunoscut. Controlează, veghează, fac apoi propuneri.

Nu mai spun de deputați! Ei ne știu păsul. Au plecat dintre noi; noi i-am propus, noi i-am ales. Și dacă-i de pomenit o treabă cu noi se sfătește și pe noi se bîzue. Cuvîntul nostru îl rostose, în numele nostru, în interesul nostru, la sfat, în se-siune și chiar în Marea Adunare Națională.

Și totul e aita de firesc! E firesc călă temelia drepturilor toate, temelia libertăților, stă în putere iar puterea în țara noastră e-n mina celor ce muncesc.

Cu ani în urmă, în această zi de 1 Mai — așa cum și azi fac oamenii muncii din țări capita-liste — pe steagul roșu desfășu-rat la manifestare scriam chemări la luptă pentru drepturi și libertăți democratice. Azi le avem. Pe steagul nostru, pe steagul roșu al partidului sint scrise alte chemări: chemări la luptă pentru desăvîrșirea construcției socialiste, chemări la luptă pentru fericire, pentru bunăstare și pace!

În orașele și satele noastre, oriunde am fi, oriunde am muncii, avem de făcut ceva pen-tru binele care înflorește în jurul nostru.

Iată-i pe cei ce vin cu mîile și pun umărul la treabă, pe cei ce gîndesc, pe cei ce propun, pe cei ce dau sugestii pentru ca toate să fie cit mai bine fă-cute, spre folosul celor mulți. E o treabă a noastră, a tutu-ror. E munca harnică a po-porului; entuziasmul, patriotis-mul său înflăcărat. E dorința sa vie de a urma cu credință stea-gul roșu de luptă, steagul victo-riilor în trecut, steagul biruin-țelor viitoare.

Ne bucurăm din plin de roadele muncii noastre

Se împlinesc 27 de ani de cînd, mîna de sărăcie și de foamă, am pîșit pentru prima dată pe poarta fabricii de hirtie „Letca” din Bacău. Păra-sim satul în nădejdea că intrînd în fabrică îmi voi putea face și eu un rost în viață. Nu șiam că o-colo aveau să mă aștepte cele mai amare dezamă-giri.

În cei patru ani de u-cenție pe care i-am făcut, nimeni nu s-a îngrijit să mă învețe și pe mine me-serie. Eram pus doar la mînu-ratul halcilor și la strîngul brăcului. În schimb, mi-a fost dat să cunosc din plin umilințele, insulele și bătăliile. De aceeași viață am avut parte și mai tir-zu, cînd am reușit să ajung presar și apoi ajuto-r 3. Pentru că nu aveam îmbrăcăminte de protecție, uneori iarna eram nevoit să lucrez cu piciorul în-fășurat în cîrpe. Despre asistența medicală, despre protecția muncii, nici vorbă nu putea fi. Urmă-rite le-am simțit pe pro-pria mea piele, atunci cînd, în urma unui accident, a trebuit să-mi las o parte din mîna înfășurată unei mașini. Locuim într-un bordel la marginea orașului, fără lumină, în frig, mai mult flămînd. Aceasta erau condițiile de muncă și de viață pe care ni le ofereau în trecut ca-pitaliștii, burghezia.

Am pomenit de ele, tocmai pentru a scoate și mai mult în evidență ma-rile drepturi, condițiile mi-nunate de muncă și de trai, de care ne bucurăm astăzi. Trăiesc o viață nouă și simt din plin, alături de ceilalți muncitori, grija cu care ne înconjurăm partidul. Cu mult drag lucrez azi în fabrica noastră, a noastră în adevăra-tul înțeles al cuvîntului. Numeroase școli și cursuri dau posibilitate muncito-rilor să-și ridice ne-continut gradul de ca-lificarea. Frezentînd ase-menea cursuri, am devenit în anii ce au urmat activul naționalizării, ajuto-r 1, conducător de ma-gînd, iar de 11 ani, mai-s-tru.

În anii orînduirii noi, și bîrîna noastră fabrică a început să interesească. Utilajele vechi au fost modernizate, s-au montat mașini noi de înaltă pro-ductivitate, au fost intro-duse metode tehnologice noi. Muncim cu drag în fabrica noastră, pentru că munca ne este prețuită și răsplătită din plin.

Tot aiti de mult s-a schimbat și viața noastră. În locul bordeliilor, tot mai mulți muncitori lo-cuiesc azi în case să-nătoase, în blocuri mo-derne. Avem la dispoziție un staționar cu cîtevazeci de paturi, un club încăpător cu aparat de proiectie și bibliotecă, a fost con-struit un cîmin al tineretului, copiii noștri sint în-grîjiți și educați în creșe și la cîmin, am cîș-tînd unde iau masa sute

de muncitori. Locuiesc ar-ăzi într-o casă nouă, con-struită cu ajutorul statu-lui. Mi-am cumpărat mo-bilă, aparat de radio, bici-cletă, îmbrăcăminte. Ca de la cer la pămînt se deosebește viața nouă și luminoasă pe care o trăiesc astăzi, de traiul pe care l-am dus pe vremea cînd stăpîni în țara noastră erau patronii și mo-gierii. Pentru ca viața a-cesta nouă să se înfăp-tuiască, au luptat în anii grei, sub conducerea partidului, cei mai buni fii ai poporului. Pentru cucerirea marilor drepturi și libertăți de care ne bucurăm astăzi, comuniștii au fost permanent în frun-tea luptei maselor de o-meni ai muncii.

Mulțumim din inimă partidului pentru grija pă-rîntărească cu care ne în-conjoară, pentru viața nouă pe care o trăim. Re-cunoscător acestei griji, numai în cursul lunii a-prilie colectivul secției noastre a reușit să produ-că peste plan 180 de tone de hirtie de cea mai bună calitate. Partidul nostru drag ne-a deschis drumul spre cuceririle noastre. Che-mări partidului îi răspun-dem prin întreaga noastră muncă, dobîndind noi suc-cese în împlinirea mă-reței sărbători de la 8 mai.

GH. MUNTEANU
maistru la secția F.I. de la fabrica de hirtie și celuloză „Steaua roșie”-Bacău

Pe treapta demnității umane

Ori de cîte ori mă poartă pasul prin întreprindere și zăresc chipu-rile tinerelor noastre textile, mă gîndesc fără să vreau la viața din trecut a muncitoarelor. Trudeau cîte 16—18 ore pentru o bucată de pline pînă cădeau istovite peste războiul de țesut. De drepturi politice nici nu mai vorbesc. La primul protest împotriva salarilor de mizerie am fost nevoită — eu și alte tovarășe de ale mele — să ne cîutăm de lucru în altă parte. Dar acum? Frunțașele noastre, țesătoarele Iuliana Feneșel, Rozalia Zudor, filatoarele Aurora Florea, Barbara Weinheț și celelalte sint stimate de întreaga întreprin-dere. Pentru mame s-a organizat la fabrică creșă și cîmin de zi, unde femeile își lasă fără grijă copiii în timpul lucrului.

Citesc adesea în presă despre persecuțiile la care sint supuse în țările capitaliste femeile care se ri-dică pentru drepturi egale, cit și despre viața grea a muncitoarelor din aceste țări. Cunos-c pe propria-mi piele, așa zisa „democra-ție” a Occidentului. Căci și țara noastră era pînă în 1944 un „apendice” a-gar al acestei „democrații” și știu că alte drepturi în afară de cel de a muri de foamă alături de bărbă-l și copiii mei nu am avut. Astăzi, partidul ne-a ridicat și pe noi fe-meile pe treapta demnității umane.

Un exemplu concludent îl consti-tuie propria mea viață. În regimul nostru democrat-popular am fost a-justată să urmez diferite cursuri pro-fesionale și politice în urma cărora mi-am integrat cunoștințele în toate domeniile. Cu încredere am fost a-poi promovată în diferite munci de răspundere în aparatul de stat. Și ce mine sint mîi de femei în patrie. Iată numai în Timișoara sint nu-meroase întreprinderi cu uzinele textile „Ion Focșani”, „Banatul” etc. ai căror directori sint femei. La sfat-ul popular regional și la cel oră-șenesc sint femei care dețin funcția de vicepreședinte. Sint mîi și mîi de astfel de exemple. Căci partidul și statul nostru democrat-popular nu numai că ne-au acordat drepturi e-gale cu ale bărbatilor, dar ne-au creat și condiții să ne manifestăm aptitudinile. Și ori de cîte ori sărbă-toirim un eveniment ce marchează o etapă de luptă a partidului nostru, ne îndreptăm gîndurile cu recu-noștință spre avangarda clasei mun-citoare, angajîndu-ne solemn să nu precupețim nici un efort pentru a contribui din plin la înfăptuirea po-liticii sale, politica vieții noi, a tra-lului mai bun și mai fericit pentru toți oamenii muncii.

ROZALIA VERESZ
director adjunct
al fabricii „Industria lînei”
din Timișoara, deputat în sfatul
popular orășenesc

Locuințe pentru cei ce muncesc

Construcția de locuințe ocupă un loc de frunte în preocupările partidului și statului nostru de-mocrat-popular.

În orice parte a țării, orașele și centrele muncitorești s-au transfor-mat în uriașe șantiere de construc-ții. În fiecare lună sute și sute de apartamente confortabile sint date în folosință oamenilor muncii. Tot mai numeroase familii ale celor ce muncesc se mută în blocuri fru-moase, dotate cu toate cele nece-sare unui trai civilizat. Străzi, cartiere, orașe întregi, se transfor-mă din temelii, iar unele așezări de nimeni cunoscute au devenit orașe în plină înflorire: Onești, Victoria, Urzicani, Lucăcești etc. Între anii 1956—1960 s-au con-

struit din fondurile statului apro-pe 100.000 de apartamente.

Anii ca vin vor aduce realizări și mai de seamă în lupta pentru asigurarea unor locuințe conforta-bile pentru oamenii muncii. Pînă în 1965 se vor da în folosință încă 300.000 de apartamente construite din fondurile statului. Este o nouă dovadă grăitoare a grijii partidu-lui și guvernului pentru continua creștere a nivelului de trai al ce-lor ce muncesc.

În clișeu: în noul apartament dintr-unul din blocurile recent construite în cartierul Vatra Lu-minoasă din București, familia muncitorului Ștefan Zliper de la Uzinele „23 August” s-a instalat confortabil.

O singură grijă: învățătura

Noi, studenții încercăm în momentul de față înertele emoții și griji ce le aduce cu sine fiecare nouă zi care ne apropie de sesiunea de examene.

Și sintem fericici că avem această grijă. Căci mă gîndesc adesea că — la vîrsta mea — tot aveau cu totul alt gen de griji: o casă grea de întreținut, cu copii care cereau de mîncare fără să-și dea salariul și prea mic, cu greutăți care nu se mai sfîșeau. Ce putea și dorii să dea copiilor lui? Cînte, și-patrul clase primare. Aceiași moștenire i-o lăsașe și bunicii. Și tota avușese încă noroc, căci din cei nouă frați cîți erau, doar trei făcuseră primele clase.

Ștîind toate acestea, ar fi putut totu-și da cu cei doi feciori ai lui vor fi — un inginer, iar celălit viitor profes-or? Eu insumi mi-aiși fi putut imagina ca — fiind fiul unui simplu mecanic de locomotivă — să pot vreo dată ajunge pe băncile facultății?

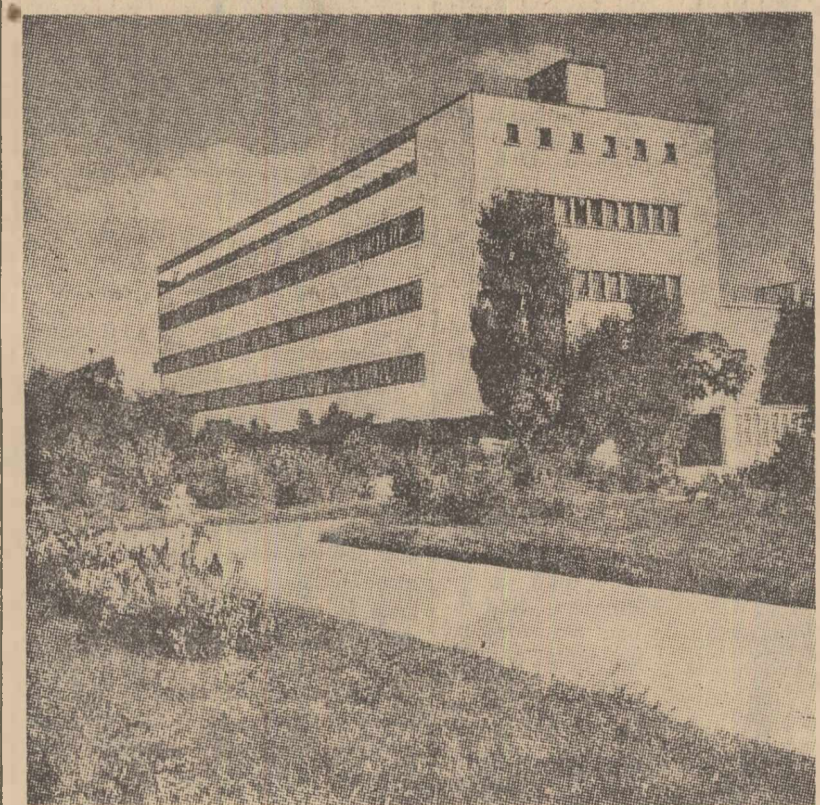
Și totuși din visele unor generații întregi pînă în ziua de azi, în luptă realitățile concrete ale zilelor noastre, fapte obșnuite, firești... Căci firesc n-șe pare astăzi ca în-vățătura să nu mai fie un privilegiu, ci un drept de care se poate bucura fiecare. Și Eugen Eftimiu, colegul meu de an care pînă mai ieri era muncitor la I.T.B. și Eufrosina Teodorescu, fostă îngrijitoare și nenumărați alți tineri. Intr-adevăr, învățătura este o grijă. Dar lipsită de frica zilei de mine — de licoarea taxelor și a sumelor do-to-rate pentru manuale, de nevia de a munci în vacanță pentru a-și cîștiga

existența. Statul mi-a acordat o bur-să, la fel și soției mele care e tot stu-dentă.

Pentru ca tineretul să nu aibă decît o singură grijă — acela de a învîta — a luptat clasa muncitoare în trecut. Și ani de-a rîndul la manifestările mun-citorești de 1 Mai aceasta reprezenta o revendicare pe deplin îndreptățită. Iată că în anii noștri acest vis s-a în-făptuit.

Mulțumim partidului că ne-a dăruit tuturor dreptul la învățatură. Și îl con-siderăm nu numai un drept, ci și o da-torie.

ANATOLIE SURUGIU
student în anul II al Facultății de
filologie de la Universitatea
„C. I. Parhon”—București

Spitalul de copii „Emilia Irza” din București.

Pentru bunăstarea și fericirea poporului

dat forța eroică de a-și jertfi liberta-tea și adeseori via-ța, în lupta pen-tru desființarea ex-ploatării omului de către om, pentru eliberarea tutu-ror oamenilor muncii.

Prind astăzi, în prajina celei de-a 40-a aniversări de la făurirea partidu-lui, la drumul său glorios de luptă, putem vedea că încrederea neclintită în triumful socialismului i-a înfulețit aproape un sfert de secol pe muncito-rii revoluționari din țara noastră, le-a

bată cu pumnii în piept la tribunele parlamentare sau electorale. Adolescenții acelor timpuri sint astăzi oameni în toată firea, dar tineri încă. În țara noastră nu mai mor co-piii, de foamă, de frig și mizerie. A-sistența sanitară în general — a copii-lor în particular — este în țara noastră bine organizată. Dacă în 1938 din totalul copiilor vii născuți la țară vă-zuseră lumina zilei în așezămînte sanita-re 271 — nici o zecime de procent din total — în 1959 numărul acestora fusese de 163.218 — 58,1 la sută din total.

Prin propria sa experiență de viață, poporul nostru s-a convins din ce în ce mai profund că partidul comuniș-tilor e partidul său, creația și mîndria sa. Iar drumul de luptă al partidului, în cei 40 de ani de existență, a de-venit drumul celor mai adînci trans-formări istorice revoluționare săvîrșite în viața și conștiința întregului popor.

Munca, pace, voie bună. Acestea erau cuvintele laconice prin care poe-tul proletar Dumitru Theodor Neculăță, sugera cum va fi viața ce-lor ce muncesc în „Patria comu-nă” de care o visa.

„Sculăți, sculați... Prin noapte și lum
O, mergeți, mergeți, mergeți
Dezmorșeniți Herculi ai muncii
slințe,
Că nu-i departe Patria Comu-nă”

Și încercînd să-și închipuie această patrie, Neculăță scria: Speranța, Munca, Pacea, Voia bună. Cele înfăp-tuite de poporul nostru în frunte cu clasa muncitoare, sub conducerea partidului ei marxist-leninist, depășesc cu mult fantezia poetului.

Speranțele sint astăzi certitudini, ex-primate în cifre de plan, în constru-irea de întreprinderi, locuințe și ob-iective culturale pe toate mealegurile țării. Munca, eliberată de cătușele ex-

ploatării, s-a transformat dintr-o povă-ră într-o activitate creatoare, eroică și înaripată, în care știința se împletește cu entuziasmul, mîndria în înaltul simț de răspundere cetățenească. Iar în pa-tria devenită cu adevărat comună, a tutu-ror celor ce muncesc — care sint stăpîni și fauritori ei, munca dă naș-tere celor mai iubiți și stimați eroi populari.

Voia bună la care se referea poetul pîtrunde din ce în ce mai mult în viața celor ce muncesc. Au devenit de domeniu trecutul și au fost pe veci dinlăuntru asemenea umbre care in-tuneau viața truditurilor cu împilarea, subnutriția, teroarea, teama zilei de mine, incultura. Viața devine mereu mai frumoasă, mai bogată în satisfac-ții și perspective. Numai în anul trecut — 1960 — veniturile bănești ale sala-riilor și pensionarilor au fost cu 15 miliarde lei mai mari decît în 1955; în ceen ce privește țărînimă, ea a primit numai din vînzarea produselor către stat aproape 9,5 miliarde lei. Ca urmare, a crescut puterea de cumpă-rare a oamenilor muncii din orașe și sate; ei se hrănesc mai bine, se îm-bracă mai frumos, primesc locuințe pe care Neculăță nici nu le putea visa, au mijloace mai largi de a-și satisface cerințele culturale.

E destul să umble cineva pe străzi-le orașelor și pe ulițele satelor noastre, e destul să intri în magazin și să vizitezi locuințele unor simpli oameni ai muncii — începînd cu casele colec-tivităților și terminînd cu apartamentele cefeștilor din noile blocuri ale Cri-veței. Se preface viața poporului, se înnoiește fața țării. Între dealurile teri-șed din jurul Bistriței s-a zidit o uriașă hidrocentrală; mai jos, nu departe de locurile de baștină ale lui Neculăță, — răsărit — ca o pădure a belșugului — sondele și mărețele întreprinderi de la Onești, Borzești, Roman, Bălăd. În locul gorililor de gunoi ale

Florească, tropieadă de viață unui cartier colorat, vesel și lu-minos. De jos, din Dobrogea — al că-rei litoral a devenit o mîndrie națională și o atracție internațională — pînă sus în Maramu-res, de la Oradea pînă la Galați —

unde se naște gigantul sideruriei noastre — de-a lungul și de-a latul țării, în ani puțini s-au înălțat mă-rețe și nenumărate construcții, roadele uriașei activități creatoare pe care po-porul a desfășurat-o și o desfășoară sub conducerea partidului său iubit. Și deși neucvîntătoare, aceste construcții dau cea mai răsunătoare confirmare politi-ci Partidului Muncitoresc Român al cărui lupt suprem este ridicarea necon-tenită a bunăstării poporului.

„Partidul și statul nostru — spunea tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej în Raportul prezentat celui de-al III-lea Congres al P.M.R. — desfășoară o muncă vastă pentru a transforma cul-tura într-un bun al tuturor”. Rezulta-tele acestei munci reprezintă una din-tre cele mai mărețe cuceriți dobîndite de oamenii muncii sub conducerea partidului: o conștiință nouă, socialis-tă, în plină dezvoltare, un orizont mer-eu mai larg, o viață în care preocu-parea pentru frumos pătrunde din ce în ce mai adînc.

Începînd cu toamna trecută, milio-ne de copii din clasele I pînă la a VII-a inclusiv au primit din mîinile profesorilor manualele școlare gratuite. Grijă părintească pentru procurarea manualelor a trecut de la familie la stat, pe baza indicațiilor trasate de Congresul al III-lea al P.M.R. Aceiași înalt for de partid a fixat sarcina ca anul viitor școala de cultură generală extinsă la 7 ani să fie absolvită de aproape întreg tineretul de vîrstă șco-lară, urmînd a se trece treptat la în-vățămîntul general de 8 ani, școala me-die de cultură generală ajungînd ast-fel la o durată de 12 ani.

Aceasta se întîmplă cu copiii ai că-ror părinți au crescut într-o țară cu-noscută în lume prin proporția uriașă de analfabeți, prin pelagra țărînilor și prin corupția guvernelor; într-o țară unde un poet care se pretindea al țărînimii, declara că dezinvoltură: „No-

rocul nostru a fost fondul comun al țărînimii și apoi acela al analfabetis-mului care ne-a ținut departe de in-fluențele înstrăinătoare”.

Orînduirea burghezo-moșierească nu s-a mulțumit să-și ucidă pe copii prin subnutriția, promiscuitate și mizerie; pe cei care treceau de acest obstacol să-și înceapă să trăiască, încerca să-i înecă în apele negre ale incultu-rii, superstițiilor și obscurantismului.

Sint numai trei decenii de cînd repre-zentanții sus-citai al acestei sinistre orînduirii ridica osanale analfabetis-mului. Sint numai trei decenii și astăzi, mulțumii grijii partidului, Republica Populară Romîna a devenit o țară un-de toată lumea învață, citește, studia-ză la o copilă pînă la bătrîni. În e-conomia națională lucrează peste 220.000 de cadre de specialiști cu pregătire medie, iar numărul ingineri-lor care în 1938 era de 9.000 — va ajunge în 1965 de circa 80.000. În 10 ani ai puterii populare operele lui E-minescu s-au tipărit într-un tiraj de aproape 7 ori mai mare decît în 80 de ani sub regimul burghezo-moșierec. Biblioteca publice din mediul rural care în 1938 dețineau 565.328 volume au ajuns în 1958 la un fond de 16.500.000 volume. Cartea pătrunde în masele cele mai largi pe căile cele mai diferite — unele uimitoare pentru vizitatorii care vin din țările capita-liste. Pictorul american Anton Refre-gier a rămas uluit cînd, vizitînd Atelie-rol Grivița Roșie, a descoperit standu-rile de cărți din secții. „Această răs-pîndire în masă a culturii — a decla-rat el — este pentru mine o dovadă a marii înfloriri culturale”.

La temelia tuturor înfăptuirilor cu care, pe bună dreptate, se mîndrește poporul nostru, stă conducerea măre-ță și înțeleaptă a maselor de către partid. Avînd o linie politică clară, în-suflețit de un devotament fără mar-gini față de interesele oamenilor mun-cii, partidul clasei muncitoare se bucu-ră de încrederea neclintită și de dra-gostea fierbinte a poporului. Iată de ce prin întrecerile în cinstea aniversării partidului, prin noi realizări în lupta pentru o calitate superioară a produc-ției, prin mîi și mîi de manifestări poporul nostru întîmpină ziua de 8 ma-i ca pe una dintre cele mai scumpe și luminoase sărbători din istoria sa.

P. CÎMPEANU

ÎN 1960 PESTE
575.000
OAMENI AI MUNCII
și-au petrecut con-cediul în stațiunile de odihnă

O delegație economică a R. P. R. a plecat spre Roma

● În cadrul competiției de atletism pentru „Cupa primăverii”, care a început sim-băta pe stadionul Tineretului din Ca-pitală, recordmana mondială Iolanda Balaș a realizat la săritura în înălțime 1,84 m. Un rezultat valoros a obținut Lia Ma-noliu care a aruncat discul la 52,45 m. Al. Bizim a câștigat proba de aruncarea

Actualitatea INTERNATIONALĂ

CUBA VA SĂRBĂTORI ÎNTÂI MAI AL VICTORIEI

HAVANA 29 (Agerpres). — Corespondentul TASS, N. CIGHIR, transmite: Întregul popor cuban se pregătește să sărbătorească în acest an 1 Mai ca pe cea mai grandioasă sărbătoare din istoria țării sale. Nicolă, încă pe pământul Cunei nu a domnit un entuziasm atât de mare, un avânt atât de general ca în aceste zile.

„ÎNTÂI MAI AL VICTORIEI!” — aceste cuvinte, scrise pe mii de pan-carte și steaguri care împodobesc capitala Cunei și alte orașe și sate ale țării, simbolizează încrederea neștrămutată a celor șase milioane de cubani în trăznicia puterii populare pe care au cucerit-o și, de curând, au apărut-o în bătăliile im-po-

Relatările corespondentului agenției TASS

triva intervențiilor. Cubanii întâmpină în acest an Ziua internațională a oamenilor muncii și ca pe o zi a victoriei noli orânduiri care a luat ființă și care s-a consolidat în urma profundelor prefaceri revoluționare înfăptuite în Cuba în ceva mai mult de doi ani. Totodată muncitorii și țărani, funcționarii, tinerii studii și intelectuali se pregătesc să demonstreze la 1 Mai în fața întregii lumi hotărârea lor de a lupta pe viață și pe moarte pentru

apărarea patriei și a revoluției. Astăzi, cînd asupra Cunei planează pericolul grav al unei agresiuni armate americane directe, cubanii se pregătesc ca la festivitățile de 1 Mai să declare răscăpat și cu glas tare: „DOMNULOR IMPERIALISTI NU NE VEȚI PUTEA ÎNGENUNCHIA”.

În cea mai mare piață din Havana, dominată de monumentul majestuos al lui Jose Marti, vor avea loc parada milițiilor populare, a forțelor armate revoluționare și demonstrația oamenilor muncii din cele trei provincii din vestul Cunei.

Oamenii muncii din fabrici, uzine, de pe ogoare își pregătesc rapoartele de 1 Mai în care arată care sînt realizările lor și-și iau noi angajamente în muncă.

Muncitorii de la plantațiile și fabricile de zahăr au și montat în piața din Havana un postament urias pe care se vede o scrisoare către Fidel Castro. — „Dragă Fidel” — se spune în scrisoare — vom secera și vom prelucra toată trestia de zahăr. Vom îndeplini planul de dezvoltare multilaterală a agriculturii, vom munci din zor și pînă noaptea, dar nu vom lăsa arma din mînă”. Scrisoarea se încheie astfel: „VOM DZROBI CONTRAREVOLUTIA, VOM DA O RIPOSTĂ IMPERIALISMULUI AMERICAN ȘI LACHEILOR SĂI. NE VOM APĂRA REVOLUȚIA SOCIALISTĂ”.

S.U.A. au nevoie de o perdea de fum

NEW YORK 29 (Agerpres). — TASS transmite: La sesiunea Consiliului de defensă inter-american, care se desfășoară la Washington, S.U.A. s-au manifestat din nou ca un dușman al Cunei. Ele au impus țărilor latino-americane o rezoluție care împiedică participarea delegației cubane la ședințele secrete ale Consiliului. Maiorul Jose Moleon, șeful delegației Cunei revoluționare, care a luat cuvîntul la o ședință pre-

liminară a Consiliului, a demască mașinațiunile delegației S.U.A. și a numele probleme ale securității emisferei occidentale, formulate de ea. Aceste probleme, a spus el, sînt false, deoarece nimeni nu amenință emisfera occidentală. Dușmanii emisferei occidentale, a subliniat el, se află chiar în această emisferă.

Statele Unite, a spus Moleon, nu se vor resemna cu eșecul agresiunii împotriva Cunei. Ele au nevoie de vreun pretext care să împace conștiința popoarelor Americii Latine cu hegemonia S.U.A. Statele Unite au nevoie pur și simplu de o perdea de fum. Delegația cubană afirmă în mod categoric că ea nu va contribui la crearea unei asemenea perdele.

Tare de cap...

Desen de CIK DAMADIAN

Cum se ațîță în S.U.A. isteria războiului

NEW YORK 29 (Agerpres). — Corespondentul TASS, G. VASILIEV, transmite: Vineri, la ora 16,00, ne întreg teritoriul Statelor Unite s-a auzit cântecul sirenelor apărării anti-aeriene. Televiziunile au difuzat în direct, din birourile TASS-ului a început să bată febril: „Rachetele intercontinentale și bombardierile inamicii dau o lovitură Statelor Unite. Vor fi atacate 100 din cele mai mari centre de țări. Ce-i drept, agenția s-a grăbit să-și calzească căștile și să se pregătească de o alarmă 1961, cu caracter de antrenament.

Dar acțiunea sîntă organizată de Direcția mobilizării civile și militare a S.U.A. s-a desfășurat cu toate de seriozitate. În vîntul sirenelor, pe străzile, pe autostrăzi, pe șosele, pe drumuri, au pornit-o în fugă spre adăposturi. Au fost interzise emisiunile tuturor posturilor de radio și televiziune. În loc de muzică și anunțuri publicitare, cetățenii au auzit cum sînt îndemnați să se îndrepte în fugă spre adăposturi. Apoi a fost transmis un mesaj al pre-

ședintelui Kennedy, înregistrat pe bandă de magnetofon. Președintele a declarat că nu se așteaptă un război, dar a spus: „Trebuie să luăm toate măsurile necesare pentru a ne apăra căminele, instituțiile și modul nostru de viață, pentru ca ele să poată supraviețui dacă inamicul va porni un război împotriva noastră...”.

Americanii de rînd au reacționat altfel la această „operațiune de alarmă”. New York. Scural din fața clădirii municipalității. În jurul orei 16,00 s-au adunat vreo 3.000 de cetățeni. Mult purtau insigna „o lume a păcii sau o lume a ruinelor”. O tină cu un copil în cărucior purta o pancartă cu inscripția: „IMPOTRIVA RĂZBOIULUI NUCLEAR NU EXISTĂ ALT ADĂPOST DECIT DEZĂRMAREA”.

Suierul sirenelor se transformă într-un urlet asurzitor. „În adăpost!”, „Mai repede în adăpost!”, se auză dintr-un megafon cu amplificator electronic comenziile polițistilor. Dar oamenii nu se mișcă din loc. „NU!”, „NU!”, scandează ei în cor. Cîneva începe un vechi cântec al negrilor, devenit în ultima vreme extrem de popular printre tinerii pentru pace americani: „Vom trăi în pace, vom trăi în pace. Pe noi nu ne veți speria!”.

Procesul criminalului nazist Eichmann

TEL-AVIV 29 (Agerpres). — Ultimele două zile ale procesului Eichmann demonstrează tot mai mult că autoritățile israeliene desfășoară procesul după un program bine stabilit pentru a nu-l leza pe criminalii de război, foști funcționari și generali hitleristi, implicați în asasinarea a milioane de oameni, care astăzi ocupă posturi importante în guvernul R. F. Germane. Astfel, președintele tribunalului a limitat numărul martorilor și a propus „să se vegheze cu minuțiozitate ca în depozițiile lor să nu existe repetări în chestiuni care nu-l privesc nemijlocit pe Eichmann”.

Din lista ministerelor legate de Gestapo în ceea ce privește „soluțiunea problemei evreiești” transmisă tribunalului de procuror, lipsește Ministerul Afacerilor Interne, în care, după cum se știe, pe timpul lui Hitler a lucrat Globke, actualmente secretar de stat în guvernul de la Bonn.

Întrebat de ziariști de ce nu este menționat Globke la proces și de ce numele său nu figurează pe lista autorilor legilor rasiste de la Nürnberg, Ha-

sid, reprezentant al procuraturii, a răspuns că „procesul lui Eichmann se referă numai la Eichmann, nu la Globke”. „Numele lui Globke — a declarat el — nu va fi amintit la proces”.

Spioni ai Israelului descoperiți în R. A. U.

CAIRO 29 (Agerpres). — TASS transmite: În cadrul unei conferințe de presă care a avut loc la Direcția de informații a R. A. U. s-a făcut cunoscut că organele de securitate ale R.A.U. au descoperit un nou grup de spionaj care lucra pentru Israel. Din acest grup, condus de un oarecare Jean Leon Tomas, făceau parte o persoană. Organele de securitate au capturat aproximativ 1.000 de diferite filme avînd imprimată fotocopiile a aproximativ 5.000 de diferite documente. Microfilmele documentelor se transmiteau organelor de spionaj ale Israelului sub diferite forme de „suveniruri orientale” prin Germania occidentală, mai ales prin orașul Köln.

La Bologna va avea loc

O săptămîină a culturii romînești

ROMA 29 — Corespondentul Agerpres transmite: Între 4 și 10 mai va avea loc la Bologna sub auspiciile Asociației de prietenie „Italia—România” o săptămîină a culturii romînești. Cu acest prilej, la Bologna se va deschide expoziția de desene executate de scolarii din R. P. Romînia și se vor ține conferințele „Muzica populară romînească” — conferința Alfeo Gigli, și „Antologia poeziei romînești” — conferința prof. Mario De Micheli. Vor fi prezentate publicului bolognez o serie de filme artistice și documentare romînești printre care „Valurile Dunării”, „O dimineață la București”, „Jocul cu criuri” și altele.

„Tăndărică” și-a încheiat turneul în U. R. S. S.

MOSCOVA 29 — Corespondentul Agerpres, transmite: Teatrul de păpuși și marionete „Tăndărică” și-a încheiat turneul în Uniunea Sovietică. Colectivul teatrului a prezentat 40 de spectacole la Moscova și Leningrad. Atît în capitală, cît și la Leningrad, spectacolele teatrului s-au bucurat de mare succes. Ele au fost vizionate de o mare număr de spectatori și de numeroase personalități ale vieții artistice sovietice. Vineri după-amiază Ministerul Culturii al Uniunii Sovietice a oferit o recepție în cinstea colectivului teatrului romînesc. Cu acest prilej, au rostit cuvîntări A. Kuznetsov, prim adjunct al ministrului Culturii al U.R.S.S. și N. Guind, ambasadorul R.P.R. la Moscova.

LAOS: Nu poate exista o încetare unilaterală a focului

Declarațiile lui Savanna Fumma și Sufanuvong

XIENG KUANG 29 (Agerpres). — TASS transmite: Grupul de la Savannakhet (grupul rebel al lui Boum Oum-Fumi Nosavan — n.r.) nu dorește încetarea focului în Laos și instaurarea păcii în țară — așa și numai așa trebuie apreciat refuzul acestui grup de a-și trimite reprezentanți la Xieng

rîntă de presă, șeful guvernului legal al Laosului, prințul Savanna Fumma, și președintele partidului Neo Lao Hak-Sat, prințul Sufanuvong.

Speranțele laotienilor într-o încetare grabnică a focului au fost înșelate. Noi, a subliniat Savanna Fumma, vom mai aștepta încă 48 de ore. Grupul Savannakhet trebuie să-și trimită reprezentanți dacă vrea într-adevăr pace în țară și dacă intenționează să ia în considerare apelul celor doi președinți ai conferinței de la Geneva pentru Indochina.

Nu poate exista o încetare unilaterală a focului — a declarat la rîndul său prințul Sufanuvong. În loc de tratative, grupul Savannakhet caută să complice situația. Acum cîteva zile, rebelii au efectuat un desant în apropiere de Vang-Vieng. Imperialiștii americani au creat între Filipine și Vietnam un pod aerian cu ajutorul căruia se livrează rebelilor tancuri, arme și alt echipament militar. Toate acestea demonstrează că inamicul nu dorește sincer încetarea focului.

S. U. A. pregătesc o intervenție militară

VIETNAME 29 (Agerpres). — În timp ce rebelii refuză să înceapă tratative cu trupele guvernului legal laotian și unitățile de luptă Patet Lao pentru încetarea focului, ambasadorul special al președintelui Kennedy, Averell Harriman a sosit la Vietnam. Observatorii pun în legătură vizita lui Harriman cu eforturile insistente depuse de S. U. A. pentru intensificarea

ajutorului militar acordat rebelilor. Președintele Kennedy a convocat o ședință extraordinară a Consiliului național de securitate pentru discutarea problemei laotiene. Corespondentul din Washington al agenției ASSOCIATED PRESS, Hightower, subliniază că „se emit presupuneri potrivit cărora s-ar părea că guvernul este pe cale să adopte hotărîrea de a întreprinde o intervenție militară în Laos”.

După eșecul puciului fascist din Algeria

Descoperirea unui vast complot în Franța

PARIS 29 (Agerpres). — Corespondentul din Paris al agenției U.P.I. anunță că poliția franceză a descoperit „un vast complot în Franța metropolitană, menit să acorde ajutor rebeliunii eșuate din Algeria. Potrivit unor surse politice pînă la 27 aprilie au fost arătate 400 de persoane”. În cursul perchezițiilor efectuate de poliție se descoperă mereu noi documente importante dezvăluind numele membrilor principali ai complotului din Franța.

În același timp corespondentul arată că autoritățile și-au limitat chiar de la bun început faza cercetărilor lor la „elementele principale” ale rebeliunii. Referindu-se la „surse din cadrul poliției”, corespondentul arată în acest sens că ultracoloniștii notorii, adepți ai „Algeriei franceze”, ca Jacques Soustelle și Georges Bidault, „nu interesează în prezent poliția”.

Coup de Frejac, purtătorul de cu-

vînt al guvernului francez în Algeria, a anunțat la o conferință de presă că cinci generali, patru colonel și alți ofițeri superiori ai armatei franceze din Algeria, care au sprijinit rebeliunea, au fost arestați și trimiși în Franța spre a fi judecați. Circa 200 de ofițeri „au primit sancțiuni”, iar cele trei regimente de parașutiști ale legiunii străine, cu un efectiv de 7.500 de oameni, care au sprijinit efectiv pe generali rebeli au fost dizolvate. Au fost emise mandate de arestare împotriva generalilor rebeli Zeller, Jouhaud și Salah care nu au fost încă găsiți.

Rezoluțiile adoptate de C.E.O.E.

GENEVA 29 (Agerpres). — TASS transmite: La 28 aprilie participanții la cea de-a 16-a sesiune a Comisiei economice a O.N.U. pentru Europa (C.E.O.E.) au adoptat rezoluțiile și hotărîrile elaborate de diferite comitete și comisii ale

Recent a avut loc în Elveția o grevă a factorilor poștali. În fotografie un aspect de la demonstrația factorilor poștali greviști din Zürich.

„Înfrățirea Odrei cu Dunărea”

Presă poloneză despre vizita delegației de partid și guvernamentale a R.P. Romîne în R.P. Polonă

VARȘOVIA 29 (Agerpres). — Presă poloneză din 29 aprilie continuă să publice pe larg reportaje și fotografii despre vizita în R. P. Polonă a delegației de partid și guvernamentale a R. P. Romîne, condusă de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej. Sub titlul pe patru coloane: „DELEGAȚIA DE PARTID ȘI GUVERNAMENTALĂ A ROMÎNIEI ȘI-A ÎNCHETAT VIZITA ÎN POLONIA”, ziarul „TRYBUNA LUDU” publică în pagina întâi informații despre mitingul din sala Congreselor a Palatului de Cultură și Știință, prînzul oferit de Aleksander Zawadzki, semnarea Declarației comune și plecarea delegației din Varșovia. Sînt publicate,

de asemenea cuvîntările rostite la miting de către tovarășii Wladyslaw Gomulka și Gheorghe Gheorghiu-Dej. Ziarul „GLOS PRACE” publică, de asemenea, un reportaj intitulat „ÎNFRĂȚIREA ODRII CU DUNĂREA”. Ziarele „ZYCIE WARSZAWY”, „SZTANDAR MŁODYCH” și „DZIENNIK LUDOWY” publică dări de seamă în legătură cu vizita delegației de partid și guvernamentale a R. P. Romîne. Relatările sînt însoțite de fotografii de la mitingul oamenilor muncii care a avut loc cu prilejul vizitei delegației de partid și guvernamentale a R. P. Romîne în R. P. Polonă.

Puterile occidentale vor să zădărnicească tratativele de la Geneva

GENEVA 29 (Agerpres). — TASS transmite: La 28 aprilie a avut loc sub președinția reprezentantului Marii Britanii, Michael Wright, cea de-a 300-a ședință a Conferinței celor trei

In secret...

LONDRA 29 (Agerpres). — În seara zilei de 27 aprilie, relatează observatorul militar al ziarului „DAILY EXPRESS”, ofițeri din armată, flota și aviația vest-germană au efectuat o călătorie secretă în Anglia, au vizitat polițioanele și depozitele puse de guvernul englez la dispoziție Bundeswehrului. După cum arată observatorul, autoritățile militare engleze au luat măsuri speciale pentru ca vest-germanii îmbrăcați în haine civile să nu fie chestionați de ziariști.

Deși această călătorie a fost ținută în mare secret, observatorul a reușit totuși să afle că săptămîina trecută reprezentanți ai unităților vest-germane de tancuri au vizitat poligonul pentru tancuri din Castlemartin (Pembrokeshire), iar ofițeri din flota R.F.G. au vizitat o bază maritimă militară din golul Firth-Forth. În afară de acestea, au fost vizitate patru mari depozite militare. Reprezentanții ai aviației militare vest-germane au vizitat de asemenea uzinele care ar putea să se ocupe cu repararea avioanelor germane.

Doi tineri englezi, John Whiteley de 23 de ani din Warrington și londonezul Gordon Collins de 19 ani au intrat prima oară în posesia unei arme de protest împotriva bazelor plutitoare pentru submarine americane, înzestrate cu rachete nucleare Polaris. Intr-o barcă mică ei au ieșit în largul golului Holy Loch, în imediata apropiere a bazelor plutitoare americane „Proteus”, pentru a atrage atenția asupra primejiei pe care o reprezintă această bază pentru Anglia.

Calea reglementării problemei congoleze

STANLEYVILLE 29 (Agerpres). — După cum transmite corespondentul din Stanleyville al agenției TANUG, între forțele anticolonialiste, naționale și patriotice din provincia Orientală și provincia Kivu, și din

puteri în problema încetării experiențelor cu arme nucleare.

Luind cuvîntul în această ședință reprezentantului Uniunii Sovietice a analizat amănunțit declarația delegatului american în legătură cu propunerea Uniunii Sovietice ca un administrator unic să fie înlocuit printr-un consiliu administrativ. În discursul său, delegatul american Dean ne-a amintit cu toarșile tratatelor, a spus reprezentantul U.R.S.S. Dean a declarat, printre altele, că în problema consiliului administrativ nu poate exista compromis. Cu alte cuvinte, delegația sovietică are în fața sa un ultimatum — ori acceptăm punctul de vedere american ca în fruntea organizației de control să fie pus un administrator unic, ori puterile occidentale nu vor accepta încheierea tratatului și vor zădărnici tratativele.

Subliniind că insistența delegațiilor occidentale ca în fruntea organului executiv al sistemului de control să fie pus un administrator unic, arată absolut limpede că ele doresc să exercite un dictat în organizația de control, reprezentantul U.R.S.S. a declarat în încheiere: De aceea nu Uniunea Sovietică, ci Statele Unite și Marea Britanie, cîntă să-și instaurze hegemonia în cadrul sistemului de control, trebuie să poarte răspunderea pentru situația creată la conferință.

„Noi am ridicat steagul libertății și al onoarei națiunii”

Scrisoarea deschisă adresată de Manolis Glezos și alți democrați greci opiniei publice mondiale

ATEENA 29 (Agerpres). — TASS transmite: Manolis Glezos și alți 16 democrați greci care se află de mulți ani în închisori și în deportări, au adresat, în numele celor 2.000 de deținuți politici și deportați greci, o scrisoare deschisă opiniei publice mondiale, tuturor oamenilor de bună credință, tuturor anticomunistilor.

În scrisoare se spune că oamenii pe care autoritățile grecești i-au aruncat în închisori au un trecut glorios cu care se mîndresc pe bună dreptate. Împreună cu popoarele celorlalte țări, ei au participat la lupta împotriva fascismului.

„În camerele de tortură ale Gestapoului și ale trupelor SS, în lagărele de concentrare și în închisori, în locurile de detențiune, noi, tovarășii voștri de luptă anticomunistă, am luptat împreună cu voi sub lozincă „moarte ocupanților germani!”.

În scrisoare se spune în continuare că după eliberarea patriei luptătorii anticomunisti au fost soriți persecuțiilor. Mii de luptători au fost condamnați. 500 de oameni au murit în închisori și în deportare. Au rămas în viață 2000 de oameni care se mîndresc și acum în închisori.

„Tovarăș de luptă pentru libertate, democrație și pace, voi, care

IURI GAGARIN ÎN R. S. CEEHOSLOVACĂ

PRAGA 29 (Agerpres). — După cum transmite CETEKA, răspunzînd invitației lui Antonin Novotny, prim-secretar al C.C. al P.C. din Cehoslovacia, președintele R. S. Cehoslovace, cosmonautul sovietic maiorul I. A. Gagarin a vizitat Hradul din Praga. În curtea Hradului a fost alinață o gardă de onoare în cinstea lui Gagarin.

Apoi I. A. Gagarin a fost primit de președintele Novotny (care, în numele poporului cehoslovac, i-a auzit mulțumirilor pentru strălucita faptă de eroism prin care a acoperit de glorie Uniunea Sovietică, primul stat socialist din lume. Între A. Novotny și I. A. Gagarin a avut loc o convorbire prietenească.

Carte poștală: „Primul zbor în Cosmos”

PARIS 29 (Agerpres). — TASS transmite: Editura „Art et Industrie Polygraphique” a scos de sub tipar, în mare tiraj, o carte poștală consacrată primului zbor al omului în spațiul cosmic. Pe fața cărții poștale este reprezentat un cosmonaut în costum de scufundare. Los să scrie: „Primul zbor în Cosmos. U.R.S.S. 12 aprilie 1961”. Pe verso figurează inscripția: „Pilotul sovietic Iuri Gagarin în vîrstă de 27 de ani a înfăptuit primul zbor în spațiul cosmic. El înconjură Pămîntul în 89 minute”.

GHANA, GUINEEA ȘI MALI AU HOTĂRÎT:

Crearea unei Uniuni a statelor africane

ACCRA 29 (Agerpres). — După cum anunță agenția „FRANCE PRESSE”, la 29 aprilie Ghana, Guinea și Republica Mali au hotărît crearea unei „Uniuni a statelor africane”. Șefii celor trei guverne, Kwame Nkrumah, Seku Ture și Modibo Keita, întruniri la Accra, au semnat o Chartă care urmează să fie ratificată de către parlamentele celor trei țări. Charta prevede că oricare alt stat african poate intra în această uniune.

„Noi am ridicat steagul libertății și al onoarei națiunii”

Scrisoarea deschisă adresată de Manolis Glezos și alți democrați greci opiniei publice mondiale

ATEENA 29 (Agerpres). — TASS transmite: Manolis Glezos și alți 16 democrați greci care se află de mulți ani în închisori și în deportări, au adresat, în numele celor 2.000 de deținuți politici și deportați greci, o scrisoare deschisă opiniei publice mondiale, tuturor oamenilor de bună credință, tuturor anticomunistilor.

În scrisoare se spune că oamenii pe care autoritățile grecești i-au aruncat în închisori au un trecut glorios cu care se mîndresc pe bună dreptate. Împreună cu popoarele celorlalte țări, ei au participat la lupta împotriva fascismului.

„În camerele de tortură ale Gestapoului și ale trupelor SS, în lagărele de concentrare și în închisori, în locurile de detențiune, noi, tovarășii voștri de luptă anticomunistă, am luptat împreună cu voi sub lozincă „moarte ocupanților germani!”.

În scrisoare se spune în continuare că după eliberarea patriei luptătorii anticomunisti au fost soriți persecuțiilor. Mii de luptători au fost condamnați. 500 de oameni au murit în închisori și în deportare. Au rămas în viață 2000 de oameni care se mîndresc și acum în închisori.

„Tovarăș de luptă pentru libertate, democrație și pace, voi, care

am luptat pe front, în munți și pe baricade, ne adresăm vouă și tuturor oamenilor: Cereți guvernului grec să interzică persecuțiile și deportările, să nu mai sîfîdeze întreaga omenire, continuînd să ne țină de 17 ani în detențiune, pe noi, luptători mîscări naționale de rezistență, să declare amnistie generală, să reabiliteze pacea și liniștea în țară”.

În Anglia se desfășoară o răscăltare populară? Așa! răspunde domnul Wolfgang — în Anglia sînt „bande provenite din Congo, unde învinovată”. Ca și cum nu mai pentru cîteva „bande” Să se dar decretate mobilizări excepționale, demite miniștri și trimite noi și noi regimul în Anglia...

E vinovat guvernul portughez că nu acordă independență Angolei? Da, de unde, răspunde același domn, indiferent ce s-ar crede despre Salazar și regimul său autoritar, el merită sprijin atunci cînd se străduiește să împiedice crearea unui haos armat pe celui din Angolia. (Ați observat, desigur, abilitatea retorică: de zădărnici din Congo învingeră se datorește chipurile obținerea independenței și nu, doamne ferește, intervenției brutale a colonialiștilor).

E necesară, în general acordarea independenței coloniilor? Nu, afirmă solemn cronicarul lui „Die Welt”: „nimic nu este astăzi mai ieftin decît să aplauzi toate eforturile anticolonialiste”.

Oratorie-oratorie, dar și Wolfgang Weise își dă seama că nu prea merge să tot lauzi dulceața...sării. Drept care el recunoaște că, cu toată „politica rasistă generoasă” (!!) a guvernului portughez care acordă în principiu tuturor angolezilor egalitate în drepturi „numai 40.000 din cele 4.500.000 de africani au atins acest stadiu”.

Wolfgang Weise depune mult zel în pledoaria sa. El apără însă o cauză dinainte pierdută. Sentința — lichidarea totală și neîntîrziată a colonialismului — a fost deja dată de popoare și, această sentință, e definitivă.

U. VALUREANU